

му едвамъ чували. Кога-то сядалъ на трапеза-та, то едвамъ можялъ да държи лъжица-та въ ржка-та си, не сполучвалъ да я тури въ уста-та си и изливаль супа-та по дрѣх-и-тъ си. Синъ му и негова-та жена (снаха му) са гнусяли да го глѣдатъ, и най-послѣ го испждили въ едно кюше до врата-та дѣ-то му занасяли твѣрдѣ малко храна въ една вѣта ущърбена глиняна паница.

Много пѣти са показали сѣлзи на очи-тъ на стареца и съ наскѣрбено сѣрце поглѣдвалъ камъ оная страна, дѣ-то била приготвена трапеза-та. Единъ пѣтъ той истѣрвалъ паница-та, коя-то едвамъ можялъ да държи въ рѣцѣ-тъ си, и тя са разбила на кѣсчета. Снаха-та наченала да крещи и хока нещастний-тъ старецъ. Той не смѣялъ да ѝ отвѣрне, а само вѣздишялъ съ наведена глава. Подиръ туй му купили дѣрвена паница и отъ тогава вече той ядялъ сѣ отъ нея.

Подиръ нѣколко дена синъ-тъ на стареца и жена му (снаха му) виждатъ, че дѣте-то имъ, кое-то било едвамъ на четири годинки, сяда долу на земя-та и са мѣчи да скове нѣколко дѣсцици. «Що правишъ?» пита го баща му.

— Кутийка, казва то, за да са хранятъ отъ нея тати и мама, кога-то устарѣятъ.

Мѣжъ-тъ и жена-та са попослѣдали, послѣ са расплакали, и отъ тогава наченали да викатъ старецъ-тъ на трапеза-та, и ни веднажъ вече не постѣнили съ него както испреди.

Хитрость. Много пѣти Балакиревъ (лала на Петра Великий), като запазваше други-тъ отъ царскій гнѣвъ, зналъ е съ искусство да запази и собственний си гѣрбъ отъ него. Единъ пѣтъ царя-тъ люто разсѣрденъ на него испждилъ го отъ палата си, и въ ядъ-тъ си запретилъ му даже да не стѣпва вече на руска-та земя. Балакиревъ са покорилъ и излязалъ изъ Ц/бургъ. Подиръ нѣколко дена, кога-то царя сѣдялъ при прозорци-тъ, вижда че Балакиревъ минува на кола край палата. Силно ядосанъ искача на улица-та, прѣзъ дѣ-то минувалъ лала-та, и му извика: «какъ смѣешъ да ма не слушаешъ и да додешъ пакъ на земя-та ми? — Полека, полека, Петре! Азъ не сѣмъ на твой-та земя, отговорилъ Балакиревъ. — Какъ да не си на земя-та ми? — Ей тѣй: прѣстъ-та, коя-то е въ талига-та, и на коя-то азъ сѣдя е шведска, а не на ваша милость (Балакиревъ ходилъ до граница-та и тамъ натоварилъ прѣстъ отъ шведска земя)! Що ми стори? Съ Богомъ! И, туй като казалъ, Балакиревъ спокойно продължавалъ пѣтя си. — Петръ са засмѣлъ отъ